

KONEČNĚ už chci

*sekat
latinu!*

*Andrea
Kalivodová (36):*

*„Potřebuju
rovnocenného
chlapa!“*

JSOU LIDÉ, KTERÝM SE, KDYŽ S NIMI DĚLÁTE ROZHOVOR, pod kůží prostě nedostanete a neuděláte s tím nic, anebo ti, s nimiž okamžitě bezpečně víte, že si budete mít co říct.

Andrea Kalivodová je našťastí ten druhý případ. Místo původně plánované hodiny jsme spolu seděly v jedné pražské kavárně hodiny tři a určitě bychom v našem povídání pokračovaly, nebýt mého psiho miláčka, kterého bylo potřeba vyvenčit. „Už opravdu musíte?“ překvapila mě. Ano, rozuměly jsme si skvěle. A povídání s ní mě fakt bavilo!

Nějak si vás neumím představit naštanovanou nebo zhrzenou: Umíte někdy „vybuchnout“?

V první řadě nejsem ten typ člověka, který by se litoval, takže to, jak působím, je dáno tím, jak se cítím. A já se dnes cítím skvěle. Mám teď takové období, kdy jsem vystoupila z té umělecké bubliny, ve které jsem nějaký čas byla. Život si teď hodně užívám.

A co jste dělala doted?

Tvrdě pracovala. A nedávno i řešila jeden zásadní zdravotní problém, který mě vrátil zpátky do reality. Ať to zní sebevíc jako klíše, až teď si uvědomuju, co je zdraví, radost, opora, co znamená mít dobrou rodinu. Žiju přítomností, tím, co je teď. Za minulostí jsem už udělala tlustou čáru.

To vyžaduje i vnitřní sílu. Jste silná?

Každá si neseme svůj kříž. Hrajeme silačky, protože doba to vyžaduje a společnost chce, abychom byly silné. Myslím, že dnešní doba je k ženám dost tvrdá.

„Život mě naučil samostatnosti.“

Souhlasím s vámi...

Vidím to na těch holkách kolem sebe, jak mají těžký život, perou se s ním a mnohdy potřebují povzbuzení, pohlázení, kterého se jim ale třeba nedostává. Potřebují slyšet svůj vnitřní hlas, instinkt. Ten ovšem všichni přebíjíme všemi těmi počítači a mobily, Facebookem a podobně, a tohle všechno nás ovlivňuje ze všeho nejvíc. Bohužel...

Opravdu máte pocit, že to mají dnes všechny ženy těžké?

Každá dělá, že je v pohodě a jak je to super, ale pravda je jinde. Proto je moc důležité mít vedle sebe člověka, před kterým bychom neměly nic skrývat, lhát mu a u kterého bychom se mohly vyplakat. Je štěstí někoho takového potkat. Každý člověk má v sobě několik osobností. Já jsem zásadová přímá žena, ale zároveň se nestydím být i tou malou holkou.

A co vy, měla jste štěstí na toho pravého?

Kamarádka mi říká, že si mě ten Někdo najde. Ono to totiž není pro ženu, jako jsem já, jednoduché mít vedle sebe rovnocenného partnera. Myslíte, že mužů, kteří by s vámi byli rovnocenní, moc není?

Chlapů je jako much, ne že žádní nejsou, jak ženy občas říkají!

Tak proč jich spousta nemůže najít toho pravého?

A proč by mělo být těžké najít chlapa? Je mnohem těžší najít tu ženu, takhle se na to dívejme! Žena přece dělá muže!

To každopádně. Ovšem pokud nějakého najde.

Bohužel dnes je realita taková, že ženy jsou, s prominutím, zakřiknuté, hystericky nařikají: „Ach, ten můj Jarda, co já bych bez něho dělala, asi bych umřela!“ No a chlapi to pochopitelně vycítí a začnou se pak podle toho chovat.

„Byl jako Oldřich Nový,“ vzpomíná na vztah s režisérem Ondřejem Kepkou pěvkyně.

Božská Carmen... Z náročného představení si nosí zpěvačka domů i modřiny!

Co se podle vás za tou rovnocenností, o které jste mluvila, vlastně skrývá?

Po světě chodí spousta „tvarohů“, ale skutečný chlap nerozhazuje rukama a nemá jen super konto. O skutečného chlapa se jde oprít, není to žádný poseroutka. Nemanipuluje s vámi, není zakomplexovaný. Je toho víc, a proto je těžké najít někoho takového.

Jak na tom byli vaši bývalí partneři, těm rovnocennost chyběla?

Za každý vztah, který jsem prožila, jsem vděčná. Na své expartnery nedám dopustit, byť ani jeden nebyl ten pravý. Kdybych s nějakým měla dítě a vzala si ho jen z pouhé panické hrůzy, abych náhodou nebyla sama, tak kde budu dnes?

„Za každý vztah který jsem prožila, jsem vděčná!“

Tak pojďme shrnout vaše dva mediálně nejznámější vztahy. Ondřej Kepka...

Ondřej, to byl takový Oldřich Nový. Snažil se být skvělý a spolehlivý parťák. Byl čestný, slušný a seriózní. Jenže ze vztahu s ním se některé věci prostě „vykouřily“, takže jsme nemohli jít dál.

Co Filip, váš o deset let mladší partner?

Tam nefungovalo co?

Tady přišel rozchod v pravou chvíli. I když jsme byli zklamaní z toho, že bychom nebyli dál spolu. Bylo to pro oba v podstatě takové vysvobození. Rozešli jsme se v tichosti, bez scén, které nemám ráda, ale...

Byla to chyba?

To ne, jenže po dvou měsících přišel určitý sentiment, nestydím se přiznat, že mi začalo být najednou smutno.

Co vám kromě rovnocennosti na mužích ještě imponuje?

Já potřebuju dialog s člověkem, který se odrazil

„Manželství je projekt, kterému se chci věnovat.“

ode dna, vypracoval se takzvaně z popela, byl sám za sebe, postavil se na vlastní nohy.

A teď naopak. Čeho byste se chtěla ve vztahu vyvarovat?

Lží, podvodů, a pokud by můj partner ze sebe dělal něco, co není. To přímo nesnáším. Pro mě je zásadní, aby byl muž chytřejší než já, měl především vztah k dětem a aby to byl srdcař. A samec!

Tak nevím, nemluvíme už spíš o „nadsamci“?

Proč myslíte? Já bych třeba dokázala odpustit i nevěru. Když si chlap někde „užije“ a doma to neřekne, hroutit se z toho nebudu.

Horší by asi bylo, kdyby se to provalilo...

Už jsem dávno ztratila naivitu, tak buďme na zemi.

Víte, proč jsem se třeba nikdy nevdala?

Jsem ráda, že se ptáte jako první, to byla moje další otázka...

Necítila jsem totiž zatím, že bych svým partnerům dokázala být tou pravou manželkou.

Proč myslíte?

Manželství je projekt, kterému se chci věnovat a který chci budovat. Jenže jsem to doteď zatím takhle necítila. Nebyla jsem připravená mít manžela, rodinu. Teprve teď k tomu dospívám, až v pětatřiceti letech jsem konečně připravená, dřív jsem byla trošku kvítko!

Kvítko a zároveň femme fatale, osudová žena. Ty ostatně máte i ve svém repertoáru. Inspirovala jste se některou z nich, třeba vášnivou Carmen, kterou hrajete už několik let?

Každá ta žena, které ztvárňuji, je svým způsobem jiná, ale společně mají to, že jsou silné osobnosti.

Musím říct, že své role jsem vždycky hrozně prožívala. Je to opravdu náročné stát takovou roli, navíc když právě coby Carmen pravidelně umírám na jevišti (směje se) Z představení si nosím domů i modřiny.

Pocházíte z moravské Kroměříže. Jak jste si na rušný pražský život vůbec zvykla?

Já chtěla do Prahy hrozně moc, byl to můj sen, ve kterém mě našťastí podporovali i rodiče. Dnes je to tak, že mi Morava strašně chybí. Někdy tady tomu v té Praze moc nerozumím... Chápu lidi, kteří to „zabalí“ a pořídí si chalupu nebo dům na venkově. Na druhou stranu, mám v sobě ty dvě ženy, takže můj úkol a poslání je být v Praze. Miluju cestování, ale nemusím být už za každou cenu všude. A to souvisí i se zpíváním. Chci si víc užít klidu a pohody.

Procestovala jste celý svět. Jste patriotka, nebo byste mohla žít i jinde?

Jsem patriotka, takže nemohla. Hodně blízka je mi Vídeň, kde jsem studovala, ale jinak jsem Česka jako poleno, nebyla bych jinde šťastná, to vím určitě. Možná jsem konzervativní, ale tak to prostě je.

Vidíte, třeba byste toho rovnocenného partnera našla za hranicemi...

Spousta známých mi říká: hele, ty máš tolik možností seznámit se s cizincem, přestěhovat se za ním... Ale já po tomhle netoužím, odlišné

„Jsem patriotka, nemohla bych žít jinde...“

kultury mi moc nesedí. Chyběly by mi české Vánoce, Velikonoce, a ani v jiném jazyce bych se asi nedomluvila tolik jako s Čechem. Tyhle křížené vztahy fakt nevyhledávám, intuice mi tak velí.

Posloucháte ji pokaždé?

Snažím se. Možná i proto se hodně zajímám o ezoteriku.

Skutečně? To bych do vás neřekla. Věříte třeba na anděly?

Ne, že věřím, já vím, že je mám, a hned několik! Šlo mi o život a vím, že při mě stáli. Taky jsem si jistá, že některá moje životní rozhodnutí měli na svědomí právě andělé. Zároveň se ale nechci dostat do nějaké bláznivé komunikace. Je důležité pochopit, že my jsme strážci svého osudu a my za něj taky zodpovídáme. To, kde dnes jsme, byla a je jen naše volba. Já mám jen víru, že mi někdo pomáhá se utvrdit nebo rozhodnout. Dá se tomu říkat intuice, ale ve finále to stejně musím udělat já sama. Protože já jsem udělala to, že jsem přijala radu nebo dala na intuici, ne andělé! Jde o to neplést si pojmy s dojmy...

Tak mě napadá - co poslouchá operní pěvkyně, když přijde večer domů? Není to jen opera, že ne?

To víte, že ne! (směje se) Teď momentálně Petra Muka, konkrétně jeho bývalou skupinu Shalom. Měli tak úžasné texty, až teď jsem to objevila, ty

„I já dostala za uši, tak si teď víc všeho vážím.“

staré nahrávky jsou fakt skvělé. Ráda mám i Eltona Johna a Phila Collinse, to jsou páni muzikanti. Nebo Richarda Müllera, co ten si v životě zkusil... A taky mě baví Richard Krajčo. Je toho víc. Tuhle jsme jely se ségrou v autě a ona mi pustila Věru Martinovou (začíná zpívat): „Říkal mi plný lásky, dál jen vejdi...“ No to bylo úžasné! Mám teď ráda ty staré české šlágry, to „retro“ mi dává ohromnou radost.

Nemáte pocit, že na operu chodí méně a méně mladá generace? Že „jít do opery je nuda“?

Opera pořád vyvolává takový tajemný krásný svět plný tajemství, takže pořád má určitou vznešenost, lidé k ní vzhlížejí. Teď je všude tucet muzikálů, ale opera je jen jedna. Spousta lidí na ni chodí i ze zvědavosti a touhy po něčem jiném, a nemyslím si, že by to byli jen starší. Myslím, že opera naopak zažívá comeback. Lidi už pomalu přestávají bavit všechny ty pěvecké televizní soutěže. A to je dobře...

Co kromě zpěvu baví vás, čemu se věnujete, když máte volno?

Učím se odpočívat a relaxovat. Dlouho jsem žila ve stylu „co by tomu řekli v divadle“, dnes jsem konečně víc za sebe, zase ta Andrea Kalivodová. Ať se to někomu líbí nebo ne. Baví mě spousta věcí, žiju krásný život. Učím se číst krásné knihy nebo si ráda zajdu na procházku. Tuhle jsem například po dlouhé době jela tramvají a měla

jsem z toho ohromnou radost. No prostě jsem teď v období, kdy se raduju opravdu z maličkosť. Květa Fialová říká, že je vděčná za překážky, a já jí naprosto rozumím. I já dostala za uši, a tak si tohoto všeho teď mnohem víc vážím.

Začaly jsme muži, skončíme muži. Je ve vašem životě někdo, s kým by to mohlo už konečně klapnout?

Myslím, že je někdo, komu můžu zavolat, kdyby mi bylo smutno. Ovšem nevím, co bude za týden, za měsíc. Ale život je plný překvapení, tak se nechám překvapit!

„NE PRO KAŽDÉHO JE NORMÁLNÍ SE NADECHNOUT“

Vloni se Andrea díky svým přátelům poprvé setkala s nemocí zařazenou do skupiny, kterou medicína vznešeně označuje „vzácná onemocnění.“ Za tímto slovním spojením se ale nezdá schovávat doslova zabíjící. Jedním z nich je PAH-plicní arteriální hypertenze (jedná se o nepřiměřený vzestup tlaku v plicnici), onemocnění se závažnými následky, které dramaticky ovlivňuje život pacientů. Jedná se o chorobu, která může postihnout jedince všech věkových skupin. V literatuře bývá jako „typický“ pacient uváděna žena ve věku mezi 20 a 30 roky. A kdo jiný než operní pěvkyně může být pro osvětu a podporu léčby této nemoci užitečný...

■ DITA ČERNÁ

I vztah s o deset let mladším Filipem je dnes už minulostí... Andrea ale věří, že ten pravý si jí jednou určitě najde...